
העמותה להנצחת זכרה של גולדה מאיר

---

30 שנה למלחמת יום הכיפורים

אל"ם (מיל') בני מיכלסון

אל"ם (מיל') בני מיכלסון

קצין שריון ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים.
רמ"ח היסטוריה של צה"ל בשנים 1982-1993.

מהדורה ראשונה 2003

**התצלומים באדיבות: ארכיון צה"ל, העמותה להנצחת זכרה של גולדה מאיר.
המפות באדיבות: הוצאת "מערכות".**

**עריכה: אפי מלצר
עיצוב וביצוע גרפי: עופר שטל**

**כל הזכויות שמורות ©
העמותה להנצחת זכרה של גולדה מאיר**

נדפס בישראל 2003

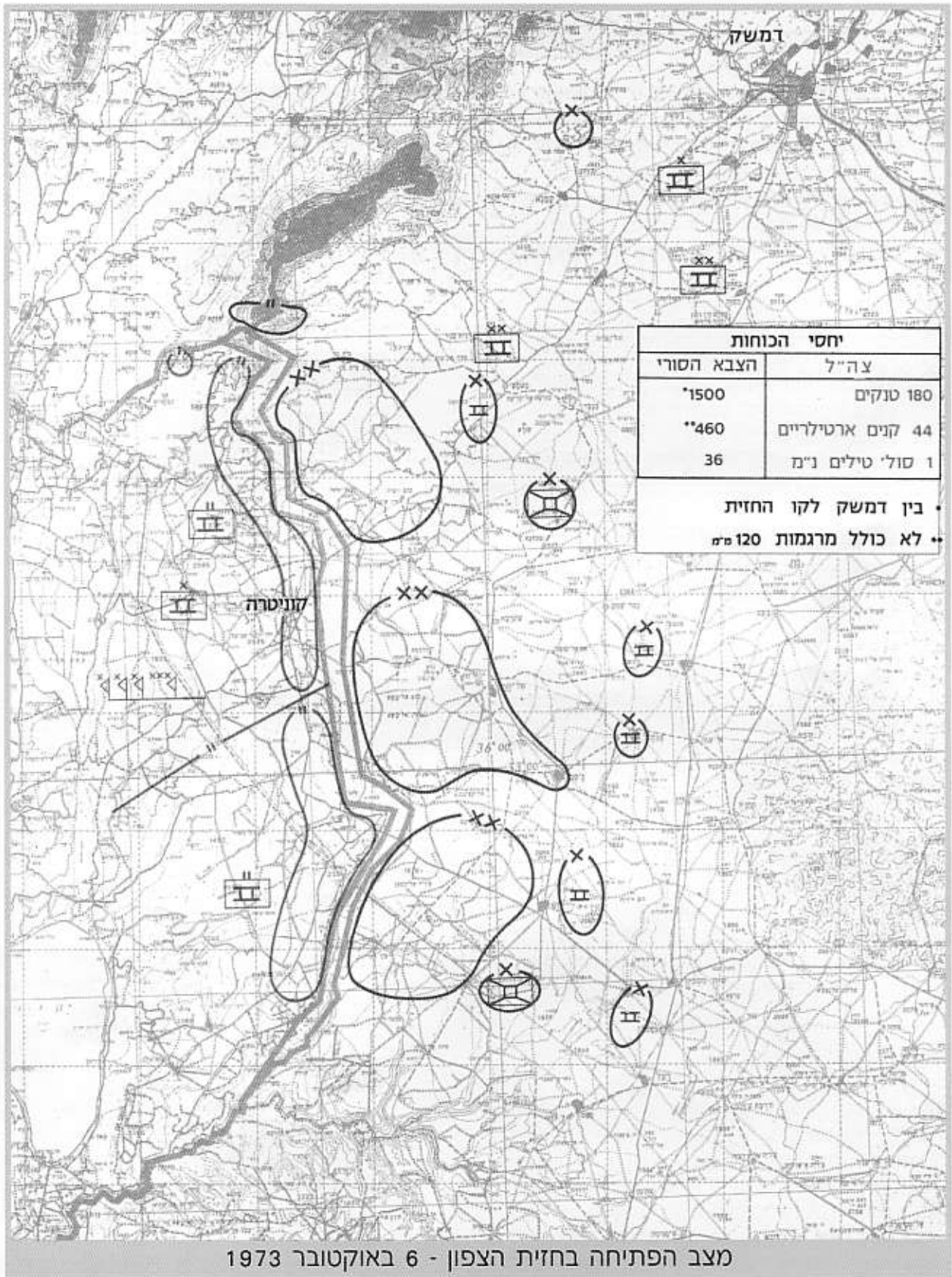
גולדה מאיר

נולדה בקייב לבית מבוביץ'.	-	3.5.1898
היגרה עם משפחתה למילווקי, ארצות-הברית.	-	1906
עלתה לארץ ישראל לקיבוץ מרחביה.	-	1921
פעילה בהסתדרות הכללית.	-	1925
חברת הוועד הפועל של ההסתדרות הכללית.	-	1934
ראש המחלקה המדינית של ההסתדרות הכללית.	-	1941
ראש המחלקה המדינית (בפועל) של הסוכנות היהודית.	-	1946
צירה ראשונה של מדינת ישראל בברית-המועצות.	-	1949-1948
שרת העבודה.	-	1956-1949
שרת החוץ.	-	1966-1956
מזכירת מפלגת העבודה.	-	1968-1966
ראש הממשלה.	-	1974-1969
נפטרה.	-	8.12.1978

תוכן העניינים

9	רקע אסטרטגי ואופרטיבי
10	יחסי עוצמה
11	התגבשות פורום קבלת ההחלטות ערב מלחמת יום הכיפורים
13	הקבינט והמטה המצומצם של דדו במהלך המלחמה
14	ערב המלחמה
16	המלחמה - חלוקה לשלבים
16	שלב א: 6-10 באוקטובר
	7-6 באוקטובר: צה"ל במגננה - היממה הראשונה של המערך הסדיר
	8-10 באוקטובר - מתקפות-הנגד הפיקודיות
20	שלב ב: ריכוז מאמץ למתקפה על סוריה - 11-14 באוקטובר
	מעורבות המעצמות
	המענה "החיובי" של ישראל ליוזמת הפסקת האש
	סאדאת בשיא האופוריה
	רכבת האוויר של ארצות-הברית
	המתקפה המשורינית המצרית ב-14 באוקטובר ושבירתה
23	שלב ג: מאמץ עיקרי צה"ל למתקפה בחזית הדרום
	ולמגננה בסוריה - 15-24 באוקטובר
	צליחת תעלת סואץ - 15-18 באוקטובר
	מגננה בזירה הסורית
	19-22 באוקטובר: פיתוח המתקפה ממערב לתעלה
	מגננה בזירה הסורית והתקפת-נגד לכיבוש החרמון
	השלמת כיתור הארמיה ה-3 וסיום המלחמה
	הלחימה בעיר סואץ
	ברית-המועצות מצילה את הארמיה ה-3 המצרית
29	חיל האוויר במלחמה
30	חיל הים במלחמה
31	אבדות
32	סיכום ולקחים
34	ביבליוגרפיה

מצב הפתיחה בחזית הצפון - 6 באוקטובר 1973

רקע אסטרטגי ואופרטיבי

באינטנסיביות גדולה כל כך, עד שנוקקו למילוי המלאים מחדש לאחר ימי לחימה אחדים בלבד. המלחמה התרחשה בעיקר בזירות רמת הגולן וסיני, ואילו העורף כמעט שלא הותקף. כנגד הטענה שהערבים יצאו למלחמה "מוגבלת", יש לציין כי המערכות היו מוגבלות בהיקפן הטריטוריאלי, רק במידה שבה העריכו הצבאות את יכולתם.

לאחר מלחמת ששת הימים הצטיידו צבאות מצרים וסוריה בנשק סובייטי רב ובנו את כוחם מחדש מתוך לקחי המלחמה ההיא ומתוך ניסיון להתארגן באופן שיוכלו לנצל את חולשות צה"ל במלחמה שתבוא. ברית-המועצות שהייתה ספקית הנשק (וההדרכה) הראשית של סוריה ומצרים נענתה כמעט

לכל משאלותיהן להספקת אמצעי לחימה חדישים בים, באוויר וביבשה. בשנת 1972 החליטו מנהיגי מצרים וסוריה לצאת למלחמה בישראל (ב-1973) בנטלם סיכון מחושב ובו מגבלות הכוח והיכולת של צבאותיהם ושל צה"ל. ההחלטה לדחות את המלחמה ממאי לאוקטובר 1973 נתקבלה בעיקר כדי לאפשר לסוריה להשלים את

קליטתו של ציוד חיוני כגון סוללות טילי קרקע-אוויר (טק"א) מדגם S.A.-6 וטנקי גישור שיסייעו לחייליה להתגבר על תעלות הנ"ט ברמת הגולן.

אל צבאות סוריה ומצרים הלוחמים הצטרפו עם פרוץ המלחמה גיס עיראקי בן שתי דיוויזיות שריון, חטיבת רגלים, חטיבה הררית וחטיבת כוחות למבצעים מיוחדים, דיוויזיית שריון מוקטנת ירדנית, חטיבה מרוקנית, תגבורות מאלג'יריה ומטוניסיה, טנקיסטים קובניים ואפילו טייסים צפון קוריאניים. ציי ערב בים התיכון כללו עשר צוללות, ארבע משחתות, למעלה מ-20 ספינות טילים (סט"ל"ים) ויותר מ-30 סירות טורפדו (סט"רים). בים סוף החזיקו המצרים בשתי משחתות, פריגטה וארבעה סט"ל"ים.

מלחמת יום הכיפורים נפתחה כמלחמה כוללת של סוריה ומצרים בישראל. במהלך המלחמה הצטרפו ללחימה חילות משלוח מכמה מדינות ערביות ובהן עיראק, ירדן ומרוקו. על אף סימנים למכביר ניתחה המתקפה במפתיע בצהרי השבת, יום הכיפורים התשל"ד, 6 באוקטובר 1973, ונסתיימה בהפסקת אש ב-24 בחודש, אם כי אחריה נמשכה מלחמת התשה בשתי הזירות עד אפריל 1974 - חתימת הסכמי ההפרדה עם סוריה ומצרים. מטרתם של התוקפים הייתה לכבוש את מערב סיני ואת רמת הגולן ולהשמיד את כוחות צה"ל בשתי הזירות.

מטרת צה"ל הייתה להגן על השטחים שבשליטתו ולמנוע כל הישג מהתוקפים, ובהמשך - לעבור

למתקפות-נגד שיחזירו את המצב לקדמותו בשלב ראשון, ולאחריו להעביר את המלחמה לשטח האויב ולהכריעה בהשמדת כוחותיו ובאיום על הברית דמשק וקהיר.

המעצמות הגדולות - ברית-המועצות וארצות-הברית - מעורבותן במלחמה התבטאה בעיקר במשלוח הספקה ברכבות אוויר ובהמשך - במאמץ

דיפלומטי להפסקת הלחימה. מעורבות זו כמעט שהביאה את המעצמות לידי התנגשות מזוינת, אולם אחרי שחלפה סכנה זו, הצליחו השתיים לגרום להפסקת הלחימה ולהביא את הצדדים לשולחן הדיונים.

סקירה זאת עוסקת במלחמה באופן כללי, בהתמקדה בקרבות ובהחלטות שהכריעו את גורלה, ולפיכך אינה דנה במפורט בהיבטים המדיניים, הכלכליים או החברתיים שלה. גם המערכות, הקרבות והמהלכים הצבאיים אינם מתוארים בפירוט בשל קוצר היריעה, אלא לשם הבנת רצף האירועים והגורמים להתרחשותם.

מלחמה זו הייתה סדורה (קונוונציונלית) וכוללת ושני הצדדים השקיעו בה את עיקר משאביהם הצבאיים

ראש הממשלה גולדה מאיר בסיור בקו התעלה עם הרמטכ"ל בר-לב ואלוף פיקוד דרום אריאל שרון

אויב	צה"ל	
7	6	אוגדות שריון
3	-	אוגדות ממוכנות
9	-	אוגדות חי"ר
4,350	2,100	טנקים
998	358	מטוסי קרב
80	5	סוללות טק"א בחזית
23	14	סטי"לים בים התיכון
137	37	סה"כ כלי שיט*

*לישראל היו 11 כלי שיט בים סוף, ולמצרים - 21

עוצמתו של צה"ל התבססה בעיקר על חיל האוויר, על כוחות השריון ועל גיוס מילואים יעיל, לאחר התרעת המודיעין בזמן. כאשר החליטו שליטי סוריה ומצרים בכל זאת לתקוף, אכן הושפעו מכוח המרתיע של צה"ל ולפיו קבעו את משימות העוצבות. דחייתם את המלחמה במהלך שנת 1973 נתנה לצה"ל שהות בלא משים (ובלי שנודעה לו החלטת הדחייה) להשלים את ההכנות למלחמה. ואולם במקום להשקיע באמצעי הגנה כמו ביצורים ומכשולים בשתי הזירות, היו עיקר מעייניו של צה"ל בהיבט ההתקפי, ותקופה זו נוצלה ברובה להשלמת מערך הצליחה והגישור, כדי לבנות אפשרות לצלוח את התעלה ולהעביר את המלחמה לאפריקה בהזדמנות הראשונה. ההרתעה האווירית מנעה את ירדן מלצלוח את נהר הירדן; היא השתתה בטרם שיגרה כוח לחזית הסורית. לצה"ל היו שש אוגדות (דיוויזיות) שריון (במהלך המלחמה הוקמה אוגדה שביעית), 2,047 טנקים (פחות מרבע מהם בכוחות הסדירים) וכ-350 מטוסי קרב. לחיל הים היו 14 סטי"לים וכן סירות משמר ("דבורים") בים התיכון ו"דבורים" ונחתות בים סוף. לשייטת 13 (הקומנדו הימי) הייתה חשיבות מיוחדת.

התגבשות פורום קבלת ההחלטות ערב מלחמת יום הכיפורים

ב"מתקפה-זוטא" על ארגוני המחבלים ובה בעת להחיל רפורמה מרחיקת לכת במערכי האבטחה בארץ ובחול. מתקפה זו כללה הגנה על מתקנים, אנשים ומטוסים ופגיעה במנהיגי המחבלים ובבסיסי אימונים לפיגועים בחו"ל ובמדינות ערב השכנות. דרכי הפעולה היו משלוח מעטפות נפץ למנהיגי מחבלים ופגיעה בהם באמצעים שונים; ובזירה הסורית - תקיפות חיל אוויר וירי ארטילרי על בסיסי מחבלים ובסיסי הצבא הסורי המסייעים להם, בהעמקת טווח הפגיעה עד מצפון לדמשק. באוקטובר 1972 היו ארבעה ימי קרב שכונו "קפיטל" (יום קרב שבו פגעו כוחותינו במטרות מתוכננות מראש בתגובה על ירי תקיפות אויב) שנהפכו לדבר שבשגרה ברמת הגולן (כולל ביום פתיחת מלחמת יום הכיפורים). מינואר 1973 חלה רגיעה יחסית בגזרת רמת הגולן. בזירה הלבנונית המתקפה הייתה מקיפה ביותר וכללה תקיפות חיל אוויר רבות ופשיטות קרקעיות נועזות ורחבות היקף ובהן "קלחת 4 מורחבת" (ב-16 בספטמבר 72) - מבצע פיקודי שכלל כוחות משלוש חטיבות ובמהלכו נסרקו 22 כפרים לבנוניים והכוח שהה בשטח יומיים; מבצע "ברדס 54-55" (20 בפברואר 73), פשיטה עמוקה על בסיסי מחבלים בנהר אל-ברד ובאל-בדווי שבצפון לבנון; וגולת הכותרת - מבצע "אביב נעורים" (9 באפריל 73) - פשיטה על בתי מנהיגי המחבלים בעיר ביירות.

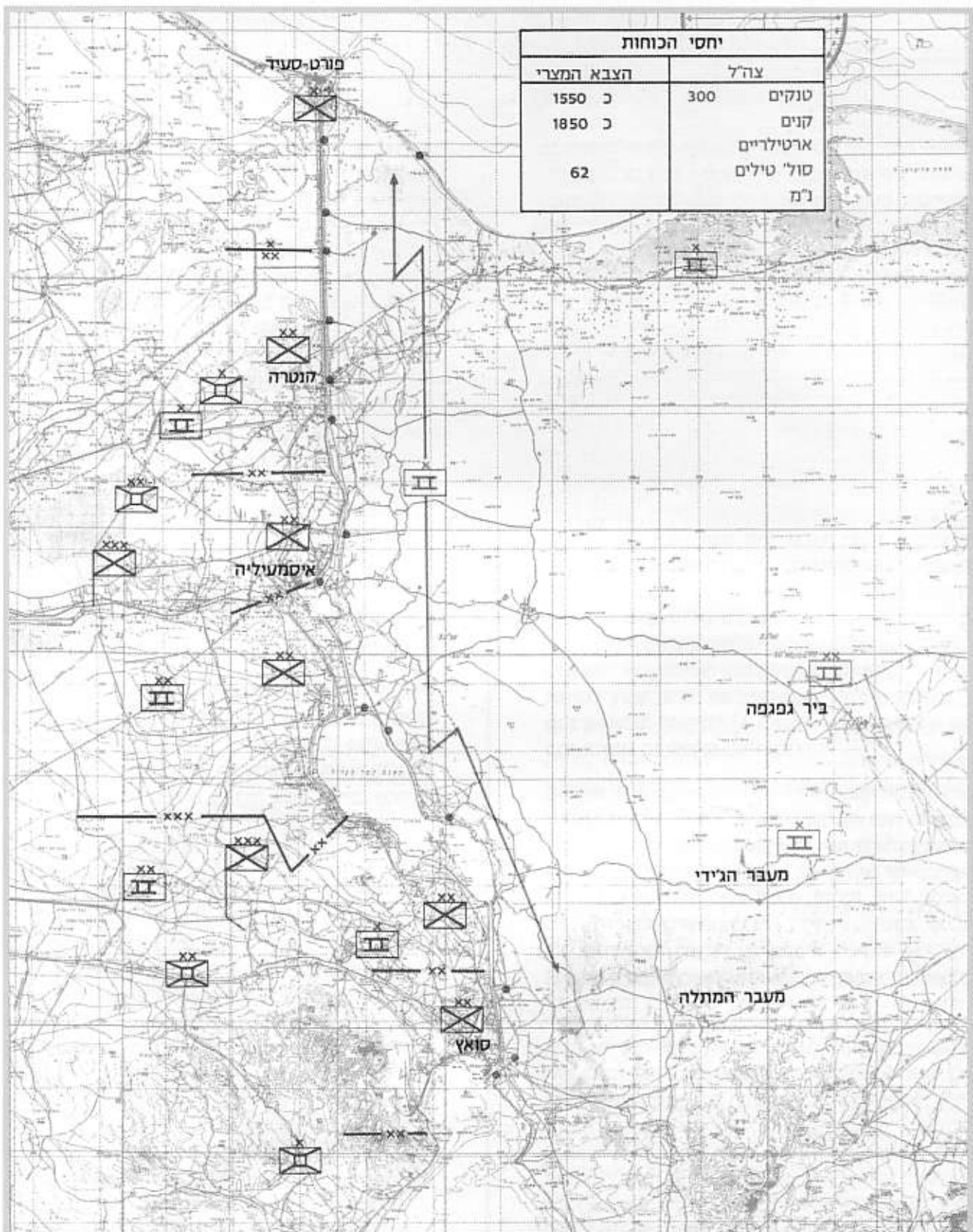
מתקפה זו שהביאה לידי רגיעה משמעותית בפח"ע והייתה האקורד האחרון במלחמת ההתשה מדגימה היטב את התוצאות והמאפיינים של תהליכי קבלת ההחלטות בקבינט והיא פתיח לתהליכים שהתרחשו לקראת מלחמת יום הכיפורים ובמהלכה. שר הביטחון משה דיין נהג להשתתף רבות בדיוני הרמטכ"ל אולם לא אחת נועץ בעוזרו, הרמטכ"ל לשעבר צבי צור (צ'רה) ובמנכ"ל משרד הביטחון יעקב עירוני (מנכ"ל התעשייה הצבאית בעבר) לגיבוש מדיניות.

סיום מלחמת ההתשה (כנגד המחבלים) בראשית 1973 היה האות לחילופי אישים בפיקוד העליון, אם כי לא נשתנה דבר בתהליכים ובמנגנון קבלת ההחלטות: דוד אלעזר החליף את בר-לב (שנהיה לשר המסחר והתעשייה ומדי פעם בפעם היה נוכח בקבינט) בתפקיד הרמטכ"ל; אלי זעירא החליף את אהרון יריב בראשות אמ"ן; שמואל גונן (גורודיש) החליף את אריאל שרון כאלוף פיקוד הדרום; ויונה אפרת החליף את רחבעם זאבי (גנדי) כאלוף פיקוד המרכז.

עקב מותו הפתאומי של ראש הממשלה לוי אשכול בתחילת 1969 הוצבה גולדה מאיר בראשות ממשלת ישראל (מועמדת של פשרה במאבק בין משה דיין ליגאל אלון). בהיבחרה לתפקיד הרם הייתה הגברת מאיר בת 71 שנים (ובת 75 במלחמת יום הכיפורים), פוליטיקאית "משופשפת" ומדינאית מנוסה שכינה בתפקידים ציבוריים ודיפלומטיים רבים. היעדר ניסיון צבאי בעברה, חיסרון שהייתה ערה מאוד לקיומו, גרם לה למנות חבר יועצים בעלי כישורים וניסיון רב בתחום הביטחוני. חבר יועצים זה שימש קבינט ביטחוני וכונה בעגה "המטבח של גולדה". זה היה פורום בלתי רשמי של שרים ובעלי תפקידים שסמכה על דעתם: שר הביטחון משה דיין, סגן ראש הממשלה יגאל אלון והשר בלי תיק ישראל גלילי. הראשון היה מזוהה יותר מכול עם ביטחון ישראל כרמטכ"ל מלחמת סיני ושר הביטחון במלחמת ששת הימים ומאז; השני היה המצביא המעולה ביותר של מלחמת העצמאות ומפקדו האחרון של הפלמ"ח; השלישי היה ראש המטה הארצי של "ההגנה" במהלך מלחמת העצמאות. השלושה היו גם פוליטיקאים מנוסים ביותר. גולדה מאיר נהגה לכנס התייעצויות בפורום זה כשעלה הצורך לדון בענייני ביטחון, לדוגמה בספטמבר 1972, לאחר טבח הספורטאים הישראליים במינכן. לפני הקבינט הופיעו, לפי הצורך, מפקדים בכירים: הרמטכ"ל, סגנו, ראש אמ"ן, ראש המוסד ומפקד חיל האוויר. "המטבח" כונס בלשכת ראש הממשלה בקריה בתל אביב, ולפיכך כשהיה על ראשי הצבא להשתתף בו, היו צריכים אך לחצות את הדשא המפריד בין "הבור" ובין לשכת ראש הממשלה.

דוגמה מוחשית לתפקודו של הקבינט נראתה כשנה לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים. במחצית השנייה של שנת 1972 חלה תפנית מהותית בפיגועים בחו"ל ופיגועים מחו"ל לישראל. ארגוני המחבלים החלו לפגוע בחו"ל ביעדים ישראלים ויהודיים (ושאינם יהודיים) מתוך מטרה להחדיר את הבעיה הפלסטינית לתודעת העולם בנקטם שיטות מגוונות: חטיפות מטוסים, פגיעה בשדות תעופה, משלוח מעטפות נפץ לישראל ורצח אישים - כל זאת בהפעלת זרים בשורות הארגונים. הבולטים בפיגועים היו חטיפת מטוס "סבנה" והנחתתו בלוד (מאי 72), הטבח בשדה התעופה לוד (מאי 72) וטבח הספורטאים במינכן (ספטמבר 72). נוכח תופעה זו התכנס הקבינט - הפעם כלל בהרכבו את הרמטכ"ל וראשי השב"כ והמוסד - והחליט לפתוח

מצב הפתיחה בחזית הדרום - 6 באוקטובר 1973, שעה 14:00

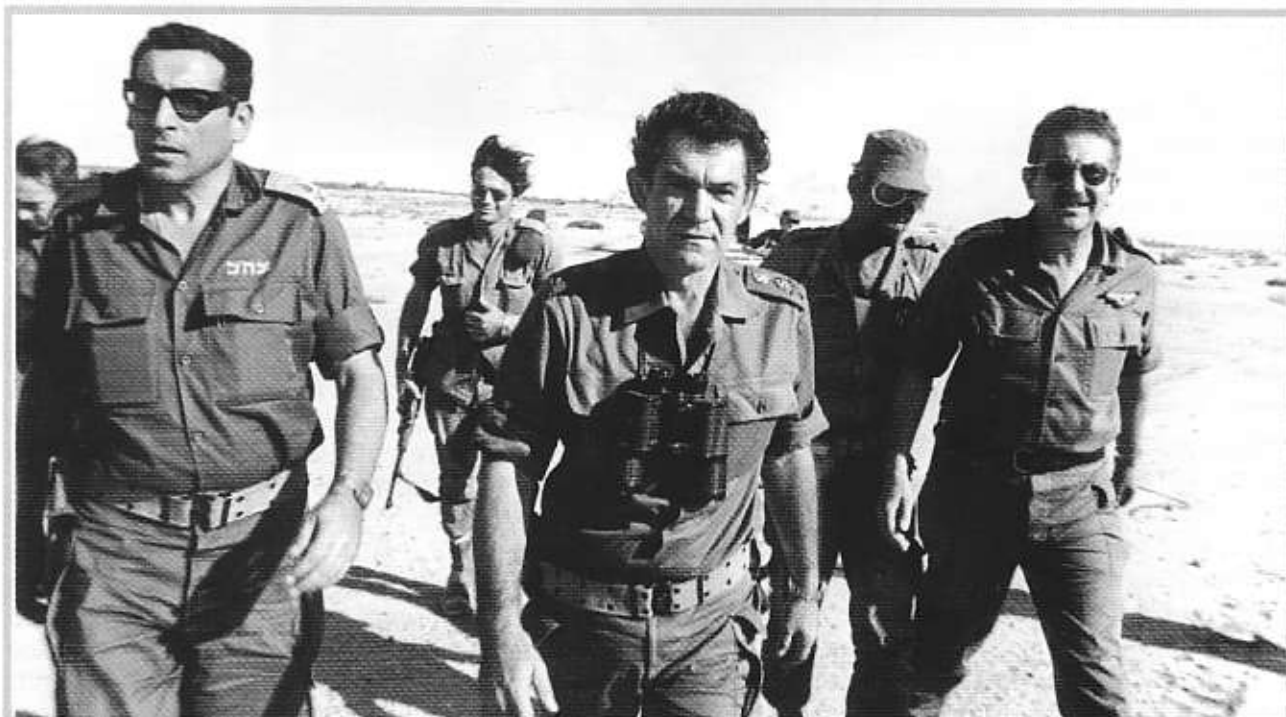
הקבינט והמטה המצומצם של דוד במהלך המלחמה

20 ימי הלחימה. בכל אחת מהשיבות אמנם השתתף הרמטכ"ל או נציג מטעמו, אך מרבית החלטותיה היו למעשה אישור בדיעבד של ההחלטות שנתקבלו בקבינט. הנה כי כן, אישרה הממשלה את המתקפה לתוך שטח סוריה בשעות הערב של 11 באוקטובר - שעות רבות אחרי שיצאה המתקפה לדרך. החריגה הבולטת בעניין זה הייתה כאמור ההחלטה לצלוח את התעלה, החלטה שהופקעה מידי הקבינט בשל המשמעויות המדיניות הכוללות שטמן בחובו מהלך אסטרטגי זה. בשל חשיבותה הרבה של החלטה זו קבעה הממשלה כי תקבל רק בהרכב כללי של שריה, ולפיכך לא הושארה אפוא ההחלטה בסוגיה זו בידי הקבינט בלבד. הקבינט התכנס 17 פעמים במהלך המלחמה; אף שהיה כאמור גוף בלתי פורמלי, בו נתקבלו ההחלטות על ניהול המלחמה בדרג המדיני. מנגנון זה הוכיח את יעילותו וחבריו השלימו זה את זה בידיעותיהם ובניסיונם ואיזנו את המטה המצומצם של הרמטכ"ל. ניהול הקבינט בידי ראש הממשלה גולדה מאיר - שחבריו אישים בעלי שיעור קומה וכל אחד מהם רואה עצמו מתאים למשרת ראש הממשלה לא פחות מהעומדת בראשה (ואולי יותר) - היה מופת למנהיגות בעתות מלחמה.

לאחר פתיחת המלחמה נוצר גם בדרג הצבאי פורום בלתי רשמי ועמו נהג הרמטכ"ל רב-אלוף דוד אלעזר להתייעץ בטרם קיבל החלטות. פורום זה כלל את סגן הרמטכ"ל וראש אג"ם האלוף ישראל טל; ראש אמ"ן האלוף אלי זעירא; מפקד חיל האוויר האלוף בני פלד; אלוף (מיל') אהרון יריב ואלוף רחבעם זאבי שהיה אלוף פיקוד המרכז והוחלף ב-1 באוקטובר 1973, חמישה ימים לפני פרוץ המלחמה והחל בחופשת הפרישה. מדי פעם בפעם נועץ ברמטכ"ל לשעבר יגאל ידן ויצחק רבין, ואילו את ידידו חיים בר לב גייס במדים והטיל עליו תחילה לייצב את חזית הצפון ואחר כך מינהו למפקד חזית הדרום.

את המלחמה ניהל הרמטכ"ל מחדרו שב"בור" ושם נועץ בחברי המטה המאולתר שבנה. שר הביטחון משה דיין נהג לבקר בחזיתות כמעט בכל יום. חדרו שב"בור" היה סמוך לחדר הרמטכ"ל ולעתים קרובות בא לחדר הרמטכ"ל והצטרף לדיונים שנערכו שם. מספר הפעמים שערך דיונים עם המפקדים בלשכתו במהלך המלחמה היה קטן ביותר.

בארבעת ימי המלחמה הראשונים התכנסה הממשלה במליאתה פעמיים ביום, ובסך הכול 18 פעם במהלך

הרמטכ"ל רא"ל דוד אלעזר (דוד) ופמלייתו בעת ביקור הכוחות הלוחמים

של ראש הממשלה בשעה מורטת עצבים זו, בישיבה לבד בחדרה ובהמתנה לבואם של ראשי מערכת הביטחון. בשעה 8:05 החלה הישיבה ובמהלכה הוצגו לפניו הסוגיות שבמחלוקת. בסכמה את הדיון התנגדה גולדה מאיר לפעולה שתציב את ישראל בבירור כמדינה שפתחה במלחמה. על כן לא אישרה מכה אווירית מקדימה בהעריכה כי זו תביא לידי גינוי ישראל בפי העולם כולו ואף לפגיעה קשה בקשרינו עם ארצות-הברית.

ראש הממשלה הכריעה בעניין הוויכוח על היקף הגיוס ואישרה גיוס מילואים רחב בהרבה משאישר

שר הביטחון, בצדדה בעמדת הרמטכ"ל, הגם שלא אישרה גיוס כללי. עם קבלת ההחלטה הוחל בגיוס המילואים. המלחמה פרצה בשעה 13:50 ובין כך ובין כך עדיין לא היה סיפק בידי צה"ל לערוך את כל הכוחות הסדירים במקומותיהם. ההפתעה שהשיגו הערבים הייתה מוחלטת ובכל הרמות. מהלך הפתיחה המפתיע של צבאות ערב הצליח להבקייע את שתי החזיתות ביממה הראשונה, אולם נראה שהבחירה ביום הכיפורים ל"יום הע"

(לעומת יום תג או מועד שבו מבליים רבים מתושבי ישראל ברחבי הארץ ונעדרים מביתם) לא הייתה אלא טעות, מכיוון שגיוס המילואים ביום זה נעשה בתנאים כמעט אידאליים - כל האנשים נמצאו בבתיים והכבישים היו פתוחים לתנועה. לפיכך היו יחידות מילואים שנכנסו ללחימה כבר לאחר 12 שעות. המידע על יציאת הסובייטים החפזה נהפך להתרעה שנוצלה לתגבור מהיר של שתי הזירות. קרבות הבלימה של הצבא הסדיר ביממת הלחימה הראשונה באוויר, בים וביבשה בוצעו בכישרון ובהקרבה ראויים לציון. בעיקר הנטל של הלחימה ביבשה נשאו כוחות השריון הסדירים, ביחסי עוצמה גרועים ביותר ומתוך התמוטטות הנחות היסוד של תפישת הלחימה - התרעה מודיעינית והשתתפות חיל האוויר בקרב היבשה. למרות זאת עמדו השריונאים הצעירים בגבורה אל מול גלי השיטפון הערביים.

בשלהי ספטמבר 1973 החלו דוחות המודיעין מציינים בוודאות היערכות התקפית של הצבא הסורי והשלמת ציוד וכוח אדם בעוצבותיו. כוחות צה"ל בגולן תוגברו ופיקוד הצפון נערך ל"ימי קרב". אגף המודיעין של צה"ל העריך שסוריה לא תצא למלחמה כללית בלי מצרים ואף גרס כי למצרים אין כוונות מלחמה (הערכה זו נודעה לימים "הקונספציה"). הידיעות על הפינוי החפוז של משפחות היועצים הסובייטיים ממצרים ומסוריה ב-5 באוקטובר הדליקו נורה אדומה במטכ"ל שהחל לפקפק בהערכת אמ"ן - שההיערכות הכוללת של צבאות סוריה ומצרים אינה אלא תמרון רחב היקף במצרים והכנות לעימות מוגבל בסוריה. הרמטכ"ל דוד

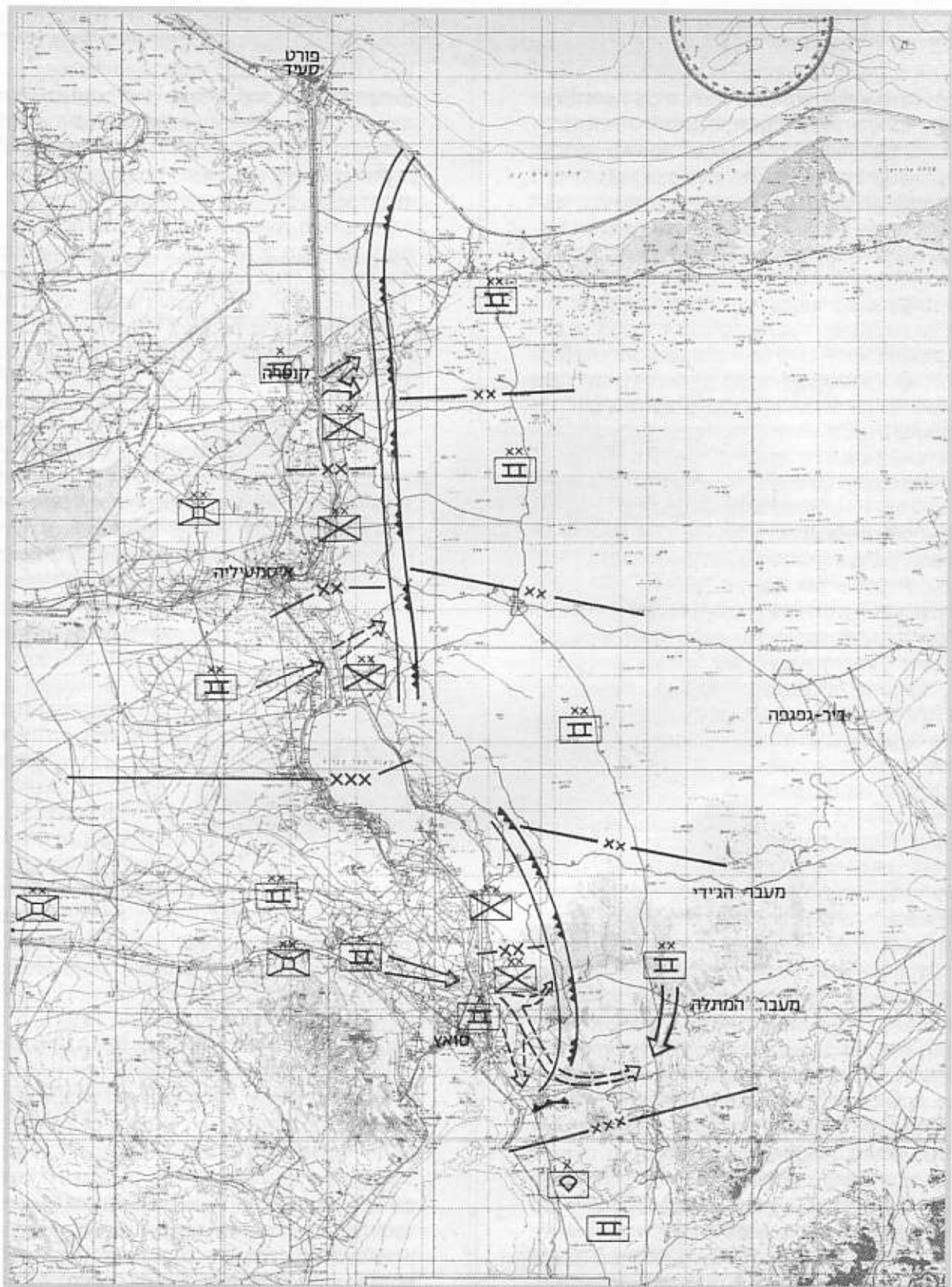
אלעזר סבר כי בנסיבות הללו אפשר שתפרוץ מלחמה והורה לתגבר את שתי הזירות בכל הכוחות הסדירים, להיכון לגיוס המילואים ולקרוא מיד להשלמת מילואים בחילות האוויר והים. צעדים אלה הגדילו את סדר הכוחות בשתי הזירות ב-50% לכדי 460 טנקים (170 ברמת הגולן ו-290 בסנין). תגבורת זו הייתה חיונית ביממת המלחמה הראשונה שבה עמדו הכוחות הסדירים לבדם לנוכח המתקפה המשולבת

ראש הממשלה גולדה מאיר ושר הביטחון משה דיין בטיסה לביקור ביחידות הצבא

המצרית-סורית תוך ספיגת אבדות כבדות.

ביום הכיפורים ה-6 באוקטובר 1973 בשעה 4:30 לפנות בוקר, נודע לקברניטים שצפויה מתקפה בו ביום בשעה 18:00. הרמטכ"ל ביקש להנחית מכה אווירית מקדימה על האויב ולגייס את כלל כוחות המילואים. שר הביטחון חלק על דעתו, התנגד למכה מקדימה והסכים לאשר גיוס מילואים חלקי בלבד. לראשונה במלחמה נדרשה ראש הממשלה לקבל באופן אישי החלטה שתכריע במחלוקת. גולדה מאיר שנעורה משנתה בסמוך לקבלת הידיעה הזאת ממזכירה הצבאי הכינה עצמה ליום ארוך שידרוש ממנה, כך צפתה, לבטא את מרב כישוריה וניסיונה המדיני. סמוך לשעה 7:00 באה למשרדה בתל אביב ובו הייתה אמורה להתחיל את ישיבת הקבינט עם הרמטכ"ל ושר הביטחון. אולם בשל המשך ליבון המחלוקת בין השניים החלה הישיבה רק ב-8:00. אפשר רק לנחש מה עבר בראשה

בלימת כוחות האויב בדרום - 8-15 באוקטובר 1973